

L'alegria s'acaba i ningú no sap on s'amaga

Cada dilluns passava el mateix. Grans i menuts, abans de la reunió concertada des de sempre, s'aixecaven del llit amb temor, treien el cap per la finestra i unes cosquerelles fastigoses començaven a recórrer l'interior del cos. Ningú no podia evitar que la visió dels núvols grisos del matí tornaren a ser un mal averany, com sempre que hi apareixien.

–A qui li deu haver tocat avui? –preguntà una fada molt anciana, amb inquietud.

–A mi no –contestà la neta, una fada jove–. Jo encara puc riure. Mira'm, mira'm! Ha, ha ha! M'has sentit iaia Natalina?

–Clar que t’he sentit, perleta, i ben contenta que estic per tu, però i els altres? Com deuen estar els altres?
–contestà Natalina, amb preocupació.

I raons no li’n faltaven, ja que ningú no sabia com resoldre el que els passava, perquè temps enrere, Càgima, una ciutat encantadora on convivien éssers màgics de tota mena, era assossegada, alegre i molt feliç. Els seus habitants treballaven amb allò que més els satisfieia. Les fades, els mags, els nans, un gegant i moltes bruixes s’ajudaven els uns als altres sempre que es necessitaven. Es divertien organitzant festes de tant en tant i es reunien cada dilluns al matí per contar-se com es trobaven, quins avanços havien aconseguit a través dels seus estudis o quines propostes se’ls havien ocorregut per tal de millorar, més si cabia, la vida de la comunitat.

A Càgima també vivien els tres mags més destacats que han existit mai en la història dels mags: Rigobert, Reinalda i Aldara.

Rigobert era un expert en els problemes de salut. Sabia els símptomes i cures de totes les malalties conegudes i fins i tot d’algunes que existirien en el futur. La seua llar estava plena d’herbes miraculoses, de xarops multicolors i de pastilles amb sabors de maduixa, de plàtan i de taronja.

La maga Reinalda era una súper arquitecta que es dedicava a construir cases excepcionals i a transformar qualsevol habitacle que els seus companys i companyes li demanaren.

Entre les més importants, destacaven les que es construïen suspeses en l'aire i les que eren transparents, però cap dels dos models van tenir molta eixida. Les primeres perquè els seus habitants s'oblidaven que vivien en l'aire i, quan intentaven eixir de casa, sempre queien al terra i es feien uns bonys al cap enormes. I les segones perquè com que encara ningú no havia inventat les cortines, la gent que no tenia res a fer s'asseia fora de les cases transparents per veure el que feien els de dins i, com és d'esperar, això no feia gens de gràcia als seus residents.

Només van tenir èxit les cases que xafaven terra i tenien parets i finestres com les de tota la vida. Tot i això, la maga no es feia arrere i continuava fent projectes en miniatura convençuda que els éssers del futur no serien tan despistats i que algú inventaria alguna cosa per impedir que els de fora pogueren veure el que feien els de dins.

A Reinalda, però, no li faltava treball. El habitants de Càgima eren una mica capriciosos i un dia sí i l'altre també els agradava canviar algun cosa de la casa. Que

si aquest dormitori el vull redó i no rectangular, que si ara m'agradarien tres balcons de fusta al saló, que si la biblioteca és massa menuda, que si vull un fúnebre que arribe fins als núvols, que si... i amb tots aquells *que si...* la maga arquitecta no parava de treballar. Amb conseqüència, l'aspecte urbà de Càgima podia canviar completament d'una setmana a l'altra.

Aldara no era una experta en problemes de salut ni tampoc sabia fer cases futuristes en miniatura, però era tan judiciosa, prudent i reflexiva que, de vegades, es podia veure una mena de nuvolets verds *fosfi*, rosa *fosfi* i blaus *fosfi* que eixien del seu cap. Aquests nuvolets anaven carregats del judici, de la prudència i de la reflexió que ja no li cabia en aquell cos menudet i fràgil que tenia.

La gent s'inventava problemes per tal d'anar a visitar-la i demanar-li el seu consell, però Aldara, que no li agradava perdre el temps, els contestava una mica airada:

-Però tu creus que no estar segur si fer-te un abric amb plomes de gallina o amb plomes d'ànec és pot considerar un problema? Apa, torna-te'n a casa aviat i fes el que vulgues...

-....

–Ai, senyor! De veritat t'angoixes per no decidir-te a menjar pipes amb sal o sense sal?

–...

El veritable problema, però, es va destapar el dia que Brunilda, una fada moderna i riallera de cabells curts, negres com el carbó i pentinats sempre en punta, va perdre de la nit d'un diumenge al matí del dilluns tota l'alegria que tan bé la caracteritzava i el seu somriure, quasi etern, es va esborrar completament del seu rostre.

En veure-la trista i apesurada, Marina i Llucina, dues fades veïnes i molt amigues...

–Quina cara fas de bon matí, Brunilda! Estàs bé?

–Com ha d'estar bé, Llucina! És que no veus que no somriu?

–Has passat mala nit?

–Has tingut un somni impertinent?

–Vols que et faça una infusió de timonet? Prefereixes una tassa de xocolata? O vols un pastís de nata?

Brunilda, però, les mirava amb aflicció i a tot els contestava que no.

Una mica alarmades se l'emportaren a Rigobert que en veure-la amb aquella tristor al rostre es va sobresaltar. Sense fer cas del que li deien Marina i Llucina, el mag inicià una mena de bombardeig de preguntes:

- Des de quan estàs així, Brunilda?
- Des que m'he aixecat del llit... no tinc ganes de fer res.
- Vols dir que estàs cansada?
- Potser...
- T'agradaria anar a passejar?
- Ni pensar-ho!
- Vols que et deixe un llibre de còmics?
- Per a què...
- Per a riure...
- No tinc ganes.
- I si et portara a veure un espectacle de circ?
- Quin fàstic!
- Notes alguna sensació que mai no l'has tinguda.
- Ara que ho dius...
- A on?
- A la gola, com si un nus no em deixara respirar bé.
- Intenta riure un poc.
- Què és això?
- Almenys fes un somriure...
- Què és això?
- Repeteix aquesta paraula: alegria.
- Al... al... al... Uf... no puc. És massa difícil.
- És el que temia! -acabà dient el mag.

-Què és el temies, mag Rigobert? -preguntaren Marina i Llucina.

-Està molt malalta?

-Té un virus contagiós?

-O infecció?

-No ho sé.

-Que no saps? -li preguntà Llucina amb els ulls com a plats-. Això és impossible! Tu ets un mag molt sabut!

-Jo diria súper sabut! -matisà Marina.

-I sempre estàs estudiant i inventant medecines per si de cas.

-Jo diria investigant -tornà a matisar Marina.

-Mireu, -els digué Rigobert- Brunilda no és la primera que ha estat a la consulta amb els seus símptomes. Fa dues setmanes hi vingueren la bruixa Florinda, el nanet Miquelot i l'unicorn Manael amb la mateixa tristor al rostre. Es prengueren infusions d'herbes animoses i...

-I què? -preguntaren Llucina i Marina amb interès.

-I res -contestà el mag-. Com si s'hagueren begut un got d'aigua. Després els vaig fer que es prengueren les píndoles encoratjadores i...

-I què? -preguntaren de bell nou Llucina i Marina amb més interès.

–I res –respongué el mag–. Com si s’hagueren begut un altre got d’aigua.

–Senyor! –exclamà una.

–Senyor! Senyor! –exclamà l’altra.

–Però ací no acaba la cosa...

El mag Rigobert els contà que la setmana anterior també hagué d’atendre a les magues Diana i Simforosa, als donyets Jeremies i Dalmau i fins i tot al bo de Felicíssim, conegut per tothom pel seu somrís permanent.

–Quin horror! No deu ser una epidèmia? –digué una.

–Quina tragèdia! No deu ser una maledicció? –afegí l’altra.

–No ho sé –contestà el mag Rigobert– però si fos una maledicció... qui ens l’ha llançada?

–Això –repetiren Llucina i Marina– qui ens l’ha llançada?

–Avui plantejaré aquest problema a l’Assemblea –digué Rigobert.

–Molt bé! –exclamà una.

–Molt, molt bé! –exclamà l’altra.

El problema s'exposa i cau com una llosa

Aquell mateix dia, el mag Rigobert plantejà a l'assemblea dels éssers màgics els casos estranys que, darrerament, se li havien presentat a la consulta. La gent començà a dir la seua:

-Jo pensava que Diana i Simforosa estaven de viatge!

-O de pelegrinatge!

-Jo havia sentit que Jeremies i Dalmau volien anar una temporadeta a la muntanya....

-I jo també, perquè volien estrenar una tenda de companya.

-No, si a mi m'estranyava no veure'ls.

-Ei, i a mi!

-I a mi també!

Abans, però, que la resta dels congregats s'animaren a fer més conjectures, una veu dolça, ferma i suggestiva es deixà sentir i acabà amb els comentaris. Era la veu d'Aldara, la maga judiciosa, prudent i reflexiva:

-Estimat Rigobert, el que ens acabes de contar és molt preocupant.

-I tant! -se sentí algú.

-I més! -afegí un altre.

-Xsssss -va fer Rigobert, perquè callaren.

-Quan jo era menuda, la mare em va contar que anys enrere aparegué a Càgima l'ombra del mal per apoderar-se de l'alegria de tothom. S'hi presentava cobert per les foscors de la nit i, sempre que ho feia, alguns perdien la seua joia. El Sol, avergonyit per aquesta acció, es negava a brillar l'endemà. Aleshores, ocupaven el seu lloc una colla de núvols grisos coneguts com la Colla dels Fredelucs.

Un grapat de veus, atemorides unes i altres desconcertades, exclamaren:

-Avui el Sol no ens ha visitat!

-I el cel està ennuvolat!

-Clar! Això és que el dia s'ha astorat!

-Ai, senyor! Quina adversitat!

